PHOBOS

NYHETSBLAD FOR ARES - KUN FOR MEDLEMMER

Nr. 160, onsdag 22. november 1995

REDAKSJONELT

Fra tid til annen kan en få inntrykk av at en spillkongress må forberedes i minst et år. At dette ikke alltid er tilfelle, er AdventCon et godt eksempel på. En liten måned kan på den annen side kanskje virke litt lite, men det ser ikke ut til å plage de som står bak denne kongressen. Altså: Det blir spillkongress på Bjølsen om tre korte uker, og da håper vi å se mange av dere som deltagere. Mer informasjon får dere hvis dere henvender dere til Herman eller Sten Hugo.

Hexcon-turen gikk greit, selv om bussen døde noen få mil utenfor Oslo, men et videre detaljert referat fra kongress og busstur får vente til en senere anledning. Og hvis vi gjør det samme med vær- & føreforholdene, er det snart ikke stort igjen å skrive om i denne redaksjonelt-spalten...

Mens vi venter på noe bedre...

15. - 17. desember 1995.

Bjølsen, Oslo

6 gale rollespillere på Interrail.

Herman Ellingsen

En føljetong

Del 64.

— Vulkan, mumler Kim undrende. Det kan da ikke være så mange vulkaner i nærheten?

— Der har du en, svarer Sten Hugo påståelig. Er ikke det nok?

— Dette er ikke Paris, fastslår Sissel. Hvor kan vi da være?

— Det er akkurat det vi lurer på, svarer HansO, som blar frenetisk i rutetabellen for å prøve å finne ut hvor de kan ha havnet.

— Napoli, utbryter AM uventet. Det står det i et hvert fall på det skiltet der.

— Napoli, svarer HansO ettertenksomt. Hvor ligger nå Napoli...

— Her, vel, svarer Monica, som også har fått øye på skiltet.

— Jeg har en misstanke om at toget ikke skal særlig mye lengre, påstår Kim, i og med at jernbanelinjen slutter her.

— Den typen stasjon har vi jo sett før, påpeker Sten Hugo. Men jeg tror uansett ikke at det er noen god idé å bli med lengre, i og med at vi for tiden beveger oss i stikk motsatt retning av hva vi hadde tenkt. Napoli ligger definitivt ikke på veien mellom Venezia og Paris.

— Når vi nå først er her, påstår Monica, så burde vi i det minste ta en titt på byen. Ligger ikke Pompeii her i nærheten, forresten?

— Pompeii ble jo begravet av en vulkan, protesterer Elin, så da må Pompeii ligge i nærheten av en vulkan.

— Og hva kaller du den haugen der? Spør Monica påtatt forundret.

— Eh, fortsetter Elin, litt mindre avvisende, og da må Pompeii jo eventuelt ligge et sted omtrent i den retningen der...

*

Etter at våre venner omsider har fått somlet seg av toget, og gjennom stasjonen, møter de en ung kar på motorsykkel utenfor stasjonsbygningen.

— You buy stereo? Ja? Spør han, og vifter med en ghettoblaster av tvilsom opprinnelse.

Fortsettes i neste nummer.

EX CATHEDRA

Vi skriver allerede annen halvdel av november -- det er allerede sent på året. Dette nummeret av PHOBOS er faktisk det nest siste i 1995. (Som vanlig blir det kun ett enkelt nummer av vårt kjære blad i desember.) I dette "Ex Cathedra" kan det dermed være fristende å se på noen av de utviklingstrekkene som har vist seg i foreningen vår det siste året. Det er jo både positive og negative ting. Noe av aktiviteten har tatt seg opp igjen, i og med at vi har fått inn en del nye medlemmer: Frem til midt på høsten virket det som om vi var i ferd med å få et litt høyere gjennomsnittsfremmøte hver onsdag, med tilhørende bedring i Ares' økonomi. Men nå i november har det vært et visst tilbakefall igjen: Det er alltid leit når inngangspengene ikke dekker husleien engang...

Svikten i oppmøtet er ikke så enorm, det dreier seg kanskje bare om en fem-seks stykker pr. gang. Og dette kan selvsagt være en forbigående tilstand, i og med at vi ikke har mer enn noen få uker med redusert oppmøte å regne ut fra. Vi kan vel også tenke oss at det er snakk om sesongmessige variasjoner av typen: 'Senhøstes = Eksamens/tentamenstid'. Men skulle det være snakk om en mer langsiktig tendens, så er det verre. Ares Bjølsen har en temmelig sårbar økonomi, fordi vi ikke har noen eksterne inntekter bortsett fra helt tilfeldig flaskepanting: Alt vi tjener, kommer inn via medlemskontingenter og inngangspenger. Dermed blir det desto viktigere å få inn nye medlemmer, og vi får håpe at det går an å fornye og fosterke både vervearbeidet og ikke minst den generelle PR-virksomheten. Der kommer også hvert enkelt medlems innsats inn: Kjenner du noen som kan ha glede av et møte hos oss, så bør du prøve å få med vedkommende...

Ellers har Styret store planer om å skaffe oss ekstern, offentlig støtte etc., men dette kan jo unektelig ta tid å realisere. Inntil videre er vi nok temmelig avhengige av medlemmenes egen innsats: Det er fullt mulig å få relevant propagandamateriell, både brosjyrer og oppslag etc. til bruk på sitt eget lærested eller på arbeidsplasser der man mener det kan passe. Husk at vi også har tenkt å bygge opp et spesielt tilbud til nye interesserte: Det skal bl.a. fra og med inneværende onsdag være mulig å slenge seg på den berømmelige Ares-hulen, uansett om man har vært med før eller ikke. Samtidig er det grunn til å understreke at den fra styret som er møteansvarlig, også skal ta seg av eventuelle nye folk, sørge for at disse får noe å spille, etc. Vi trenger å opparbeide oss et ry som en vennlig, trivelig spillklubb: Noen av oss driver allerede med aktiviteter (matlaging, spillkampanjer etc.) som er innsiktiet mot å skape et slikt ry. La alle, i Styret eller vanlige medlemmer, gjøre så godt de kan for å bygge opp miljøet på klubben!

Her er et relevant poeng at vi savner en del når det gjelder den berømmelige vask & rydd-siden av aktivitetene. Dette har vi mast om nå en rekke ganger, men vi kommer til å fortsette med det inntil det er en helt klar forbedring å spore. MAN KAN SØPLE SOM MAN VIL HJEMME -- PÅ ARES MÅ MAN RYDDE ETTER SEG. Det gjelder ikke bare å parkere avfallet på nærmeste bord, men faktisk å få det helt ned i papirkurvene. Og har man satt opp bord for å spille, skal man selv slå dem sammen igjen... Den/de som vasker, er pliktige til å ta hele huset, tømme de før nevnte papirkurvene, og i det hele tatt gjøre alt etterarbeidet. Da kan medlemmene i det minste gjøre sitt til at det skal gå enkelt og greit. Ingen har interesse av et nedsøplet Felleshus!

Johannes H. Berg

EN HJELPSOM HÅND

av Kristine Somerville

Det var en sen vinterkveld hjemme hos familien el-Fasil, da det brått og plutselig banket hardt på herskapshusets store dor. Utenfor sto en av byens mest respektable borgere, Murad el-Shir. Mannens mål var utpressing, noe han hadde drevet jevnt og trutt med over de siste 5 årene. Så til tross for at el-Fasil-familien var den hoyeste av adelen, var okonomien ruinert, og det ble stadig gjort flere innskrenkninger. Malet for utpressingen var at Grajcht, el-Fasils yngste sonn, var illegitim, og det ville fore til en av tidenes storste skandaler, hvis dette kom ut blant de vanlige4 borgerne. Flere ganger hadde el-Fasil vurdert å sette seg opp mot el-Shir, men da han visste, uten konkrete bevis, selvsagt, at denne hadde mektige forbindelser i byens underverden, var dette alternativet utelukket.

Som sa mange ganger for ledet el-Fasil herren inn pa sitt kontor. For ikke a skremme opp familien hadde el-Fasil valgt a holde munn om el-Shirs beskjeftigelser. De levde trofast i vissheten om at de var to gamle venner som nok en gang mottes for å ta en dram og diskutere politikk. El-Fasils andre bekymring var sonnene i seg selv. Meng en gang hadde den eldste, Khurgh, blitt fulgt hjem av byvaktene etter ubegrunnet vold og oppildning til barkrangler. Grajcht og det han foretok seg hadde han derimot ingen klare bevis mot, men mistenkelig nok kom sonnen hjem med penger hver gang det var et mord i byen. Dette var hendelser faren hverken onsket eller kunne fa seg til å ta opp med sonnene sine, da de og hustruen var det eneste han hadde igjen av alt han hadde vært glad i i livet.

Men det var denne sene vinterkvelden som skulle bli den skjebnens dag, da han på ny ville miste noe av det som betydde livet for ham. El-Fasil var ikke klar over at sonnene ikveld skulle fole for å lytte ved hans kontordor, noe som egentlig var utenkelig i deres kretser.

«Har du pengene?» lod el-Shirs grove, rumlende stemme gjennom nokkelhullet. Det var vanskelig å hore noyaktig hva som ble sagt, men med Khurgh og Grajchts skjerpede sanser, var det en lett match.

«Som alltid,» lod farens stemme tilbake. Guttene kunne ane et snev av misbilligelse blandet med et sydende hat i stemmen.

Grajcht merket en karakteristisk sitring fra broren. Khurghs temperament begynte allerede å gjore seg gjeldende. De var begge oppdratt til at familien stottet opp om hverandre, og familiens ære var hoyere enn ens egen fortjeneste. Da faren hadde forklart dem dette, hadde ingen av dem forstått særlig mye. Men det sto klart fremfor dem begge at det de nå var vitne til ikke var rettferdig overfor el-Fasil-familiens navn og rykte.

Med en imponerende hurtighet hadde Khurgh reist seg, og sparket inn den låste kontrodoren. Med Grajcht hakk i hælene stormet han inn i rommet. For faren rakk å summe seg, hadde eldstesonnen latt en knyttneve kly sin egen vei, og landet midy i el-Shirs adelige ansikt. Deretter horte de alle lyden av noe tungt som treffer glass og knuser det. Både faren og Khurgh sto som paralyserte, og sa med en blanding av forbloffelse og forferdelse på eldstesonnens knyttneve, som var blitt rod etter det harde slaget.

Grajcht derimot ville på ny redde familiens ære, noe som ville få uante konsekvenser. Uten å tenke seg videre om lop han ut, for på sin vante mate å kvitte seg med et uonsket element i sin og andres tilværelse. Da han hadde kommet seg ut fant den fint utskårne kniven, soim han sa pent og pyntelig hadde «funnet» pa et av sine tidligere oppdrag, veien gjennom den godeste el-Shirs strupe, idet han gjorde et klossete forsok pa a komme seg pa bena. «Blatt blod» strommet ut, men den forhenværende eieren fant aldri ut hva som var grunnen til at det plutselig ble sa mye tyngre å puste (snart ble det direkte umulig).

«Matte Avani torturere din sjel,» mumlet Grajcht i det han av god gammel vane lettet offerets pengepung, da vedkommende ikke ville få bruk for den pa «den andre siden»

* * *

Ikike mange timene etter denne hendelsen befant Khurgh og Grajcht seg pa et skip i god fart vekk fra Toure el-Fasil, deres hjemby som var alt de hadde kjent til i sine henholdsvis 15 og 16 år. Hverken moren eller faren hadde vært særlig begeisttret over opptrinnet, selv om begge guttene fortsatt var fast overbevist om at de hadde gjort nok en god gjerning. Faren hadde gitt dem hver sin pung med 100 solv til skipsreisen, og hva ellers de måtte trenge for å komme ut av landet.

El-Fasil visste at hans dager som hoyadelig var talte, men han var villig til å ofre seg selv for sonnenes liv. El-Shirs dod ville ikke gå upåpaktet hen, men hans tittel kunne ikke forsvare ham i denne situasjonen.

Mens Kurgh og Grajcht el-Fasil sto ved skipsrekka og ventet på nye steder der de kunne stille sine hjelpsomme hender til disposisjon, lod lyden av en boddels oks hjemme i Toure el-Fasil. Et hjem de aldri skulle se igjen.

